

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **T. T. nar. X**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
trvale bytem X

zastoupen: **Mgr. Tomášem Císařem**, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, č. ev. ČAK 15 262

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. dubna 2021 č. j. CPR-17620-3/ČJ-2020-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9. 3. 2020 č.j. KRPA-356282-37/ČJ-2017-000022 o správním vyhoštění žalobce podle

ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na dobu 30 měsíců tak, že byla změněna stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, z 30 měsíců na 6 měsíců, a dále tak, že část výroku ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území České republiky, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.,...“ byla nahrazena zněním: „Počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území České republiky, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.,...“. Ve zbylé části bylo rozhodnutí nalézacího správního orgánu napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány, které důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale již nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Takto nedostatečně zjištěný skutkový stav pak podle žalobce vedl k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Žalobce má dále za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho námitkami brojícími proti nepřiměřenosti rozhodnutí nalézacího správního orgánu z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný přitom dostatečně nepřihlédl k délce pobytu (byť nelegálního) žalobce na území České republiky, jeho integraci do majoritní společnosti a nevypořádal se s otázkou, zda má žalobce v zemi původu alespoň bazální sociální či jiné zázemí. Správními orgánům přitom žalobce vytkl, že zlehčovaly jeho integraci do společnosti na území České republiky. Upozornil také, že správní orgány při zjištění, že by rozhodnutí bylo pro žalobce nepřiměřené, mají povinnost rozhodnutí o správní vyhoštění nevydat a nemají zde možnost správního uvážení. Ve svém případě tak žalobce považuje za jednoznačně zřejmé, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah i vzhledem k marginálnímu porušení právních předpisů ze strany žalobce. Odkázal přitom i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 sp.zn. 3 Azs 240/2014, které lze jednoznačně aplikovat na jeho případ.
4. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a řádně odůvodněno. Žalovaný neshledal žádné pochybení a prakticky zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí shromážděný spisový materiál.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

6. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak

výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
8. Žalobce byl dne 31. 1. 2018 při výkonu práce člena ostrahy prodejny kontrolován hlídkou Policie ČR v rámci pobytové kontroly v prostorách prodejny Albert na adrese Nákupní 389/2, Praha 10 prováděné u pracovníků ostrahy. Z cestovního pasu žalobce bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné vízum, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky. Žalobce rovněž nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval k výkonu práce či jiné výdělečné činnosti na území České republiky. Pro podezření z jednání, pro které lze pobyt na území České republiky ukončit nebo zahájit řízení o správním vyhoštění, byl tedy žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
9. Z cestovního pasu žalobce vydaného Republikou Uzbekistán č. AA3474989 vyplývá, že posledním oprávněním žalobce k pobytu na území České republiky výjezdní příkaz č. GA0224400 s platností do 19. 7. 2017. Jiné pozdější oprávnění žalobce k pobytu z příslušných evidencí policie nevyplývá.
10. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 31.1.2018, které podala paní Andrea Vodičková, nar. 13. 10. 1979, jako manažerka kontrolované prodejny Albert, se podává, že žalobce pracoval jako zaměstnanec společnosti Adestra Security s.r.o. dodávající služby ostrahy předmětné prodejny po dobu přibližně 2-3 měsíce.
11. Dne 31. 1. 2018 bylo zahájeno správní řízení (původně pod č.j. KRPA-43647-15/ČJ-2018-000022-ZAM) ve věci správního vyhoštění žalobce podle ust. 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona (ve znění platném a účinném ke dni 31. 1. 2018). Z protokolu o výsledku žalobce v právním postavení účastníka správního řízení sepsaného za účasti tlumočníka jazyka ruského se podává, že žalobce využil zvláště u každé otázky připravené správním orgánem prvního stupně svého práva nevypovídat. Ve správním spise není obsažena žádná listina obsahující jakékoli pozdější vyjádření žalobce na dotazy nalézacího správního orgánu.
12. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 4. 11. 2017 ev. č. ZS 38309 vyplývá závěr, že vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné. Z vyjádření téhož ministerstva ze dne 8. 1. 2020 ev. č. ZS50973 vyplývá, že shora označené závazné stanovisko považuje i nadále za platné a plně na ně v rámci opětovného posouzení možnosti bezpečného návratu žalobce do země původu odkazuje.
13. Z výzvy nalézacího správního orgánu ze dne 5. ledna 2020 č.j. KRPA-356282-34/ČJ-2017-000022 se podává, že tento žalobce písemně prostřednictvím zmocněnce vyzval k tomu, aby se vyjádřil ke svým rodinným a soukromým poměrům a jeho vazbám v České republice, a to s ohledem na skutečnost, že v rámci svého výsledku využil svého práva nevypovídat. Správní spis neobsahuje žádnou reakci žalobce na tuto výzvu.
14. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se

žalobce odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí nalézacího správního orgánu změnil tak, jak je popsáno v bodě 1.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona (ve znění platném a účinném ke dni 31.1.2018) *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
17. Podle § 178b odst. 1 zákona (ve znění platném a účinném ke dni 31.1.2018) *zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.*
18. Soud má v první řadě za prokázané, že žalobce skutečně vykonával činnost, ke které jako cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, neboť byl při této činnosti přistižen hlídkou Policie ČR a tuto skutečnost potvrdila i manažerka kontrolované prodejny Albert. Naproti tomu žalobce zůstal pasivní a tento skutkový závěr ve správním řízení nijak nezpochybňoval.
19. Soud nesdílí názor žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, pokud jde o skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Má přitom za to, že v tomto směru je v zájmu žalobce se správními orgány spolupracovat a tyto skutečnosti jim pomoci zjistit, což ke své škodě neučinil. Za této situace je totiž přinejmenším obtížné zjišťovat případné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, jak obecně žalobce ve své žalobě uvádí, aniž by současně nějakou takovou konkrétní okolnost svědčící v jeho prospěch sám označil.
20. Soud nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by se správní orgán I. stupně či žalovaný dopustily vůči žalobci nepřiměřeného postupu. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Správní*

orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z protokolu o výsledku žalobce coby účastníka správního řízení, byly mu položeny dotazy týkající se právě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Vzhledem k tomu, že žalobce využil svého práva a nevypovídal, nebylo možné zjistit žádnou okolnost, která by svědčila o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.. Správní orgán prvního stupně se tedy podle názoru soudu v rámci limitů žalobcem zvoleného postoje ke svému výsledku důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze v tomto směru žádná zásadní pochybení vytknout.

21. Zákon jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění podle § 119 zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Soud jistě souhlasí s tím, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. V daném případě však správní orgány uzavřely správně, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do rodinného ani soukromého života žalobce, protože jim nezbylo než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.
22. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvidaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
23. Zdejší soud pak již jen pro úplnost, aniž by toto žalobce namítal, postřehl zřejmou nesprávnost ve výroku napadeného rozhodnutí, kdy v novém znění měněné části výroku rozhodnutí nalézacího správního orgánu ponechal slova „...na území České republiky...“, ačkoli měla být zjevně užita slova „...na území členských států Evropské unie...“ Soud tak dává žalovanému při této příležitosti ku zvažení opravu této nesprávnosti postupem podle § 70 správního řádu.

VII. Závěr a náklady řízení

24. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 1. července 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce